Kiều Mộng Hà

... Rời quê bằng một chiếc ghe,
Bề dài chín thước, nhẹ te chín người.
Mười ngày hít-thở không cười,
(Dẫu sao vẫn khỏe hơn ngồi nhà lao).
Năm năm lệ thắm má đào,
Chồng tù cải tạo thân nào đươc yên.
Quyết tâm làm chuyến vượt biên,
Mặc cho sóng gió chông chênh cuộc đời.
Cuối cùng rồi cũng đến nơi,
Nửa đời cúi mặt... Xứ người chua cay.
Niềm vui nghĩ đến tương lai,
Cháu con thành đạt, tay chai vẫn cười.
Bây giờ ngấp nghé bảy mươi,
Vui cùng những đóa hoa tươi vun trồng.
Thân an tâm lạc lòng không,
Chẳng còn vương vấn bụi hồng trần sa.
Chờ ngày trở lại quê xa...

BUỔI CHIỀU TÂM SỰ

Bạn hỏi tôi: "Quê Hương bồ nhỏ bé
Dân tộc bồ luôn gánh chịu tai ương
Hết chiến tranh lại đói khổ đau thương
Già thiếu thuốc, trẻ con suy dinh dưỡng".

Bạn thông cảm... Nhưng làm sao tưởng tượng
Những trại tù còn cơ cực nhiều hơn
Người thay trâu lê lết tấm thân mòn
Trời rét lạnh, lưng trần, chân không dép.

Cơn đói triền miên sáng-trưa-chiều bụng lép
Rau-sắn-khoai-ngô cũng chẳng có ăn
Nhai lá rừng, cỏ dại, nuốt trái xanh
Họ chấp nhận chết nhanh hơn sống dở...

Dân tộc tôi lầm than như thế đó
Hàng vạn người xác lắng xuống biển sâu
Bạn ngạc nhiên! Thầm hỏi bởi vì đâu?
Họ trả giá TỰ DO sao quá đắt.

Ba mươi năm, vẫn còn run... bần bật
Khi nhớ về thảm cảnh giữa biển khơi
Chiếc thuyền con chết máy... lênh đênh trôi
Sóng xô dạt, gió nhồi, người đói khát.

Bọn hải tặc vừa dã man, tàn ác
Cướp của giết người, hãm hiếp gái tơ
Ngàn đau thương, bạn không tưởng, không ngờ...
Đã up xuống, quê hương tôi bất hạnh.

Chiều xuống vội, trời vào thu lành lạnh
Tách trà thơm nghe ấm, lắng lòng buồn...
Cám ơn Lynch, cô bạn trẻ dễ thương
Đã chịu khó ngồi nghe tôi tâm sự.

Kiều Mộng Hà

CHỈ NHỚ NGƯỜI THÔI

Chỉ nhớ người thôi... mắt cũng buồn
Như sông nhớ núi, suối thương nguồn
Như mưa rơi nhẹ trên hiên vắng
Như mắt nhung mềm nhớ chiếc hôn.

Chỉ nhớ người thôi... môi biếng cười
Lược thôi cài tóc, gương quên soi
Ngồi nghe từng nhớ thương chao động
Giọt nhớ nào rơi ướt thấm môi.

Chỉ nhớ người thôi... tóc bỗng dài
Mùa thu cho lá rụng đầy vai
Ơi! Sao mình chẳng thêm đôi cánh
Để đến bên người... say ngất ngây.

Chỉ nhớ người thôi... quên tuổi tên
Buổi chiều ngồi đón gió qua thềm
Gió ơi nhẹ gửi lời tâm sự
Có một người thao thức suốt đêm.

Chỉ nhớ người thôi... hết kiếp rồi
Đầu thai luân chuyển đến ngàn đời
Gió mưa vẫn nhớ... trời giông bão
Lệ nhớ mi buồn, môi nhớ môi.

Kiều Mộng Hà

Chiếc Bóng Chiều

Chiếc lá cuối cùng cũng vội bay
Cho cây buồn đứng nhớ thương hoài
Dõi theo cánh gió vô thường thổi
Những đoá hoa kia nhan sắc phai.

Vệt nắng tàn thu níu lá vàng
Cuốn theo chiều xuống héo dung nhan
Ai mang những áng mây màu nhớ!!!
Phủ xám bầu trời đang chịu tang.

Lữ khách xa nhà bước lướt nhanh
Bên rèm buông hy vọng mong manh
Người ơi đâu biết bao thương nhớ...
Hồn mãi còn mơ gặp lại anh.

Những ngày tháng cuối nuối sang năm
Có những cơn mưa vừa ghé thăm
Khi kỷ niệm xưa bất chợt đến
Kéo theo chuỗi hồi ức xa xăm.

*Ai mãi săm soi **chiếc bóng chiều!!!***
Gió mang lạnh đến, cảnh đìu hiu
Chim kêu thiếu bạn nghe thê thiết
Mưa vẫn rơi rơi... tí tách đều.

Kiều Mộng Hà

ÂM THANH TỪ TRÁI TIM...

Điều kỳ lạ đã trở thành sự thật!!!
Hơn một lẩn nghe nhịp đập tim anh
Những âm thanh kỳ bí gói chân thành
"***Anh yêu Em-Tình Yêu như nhật nguyệt***"

Yêu là Yêu, đâu có cần niêm yết
Cũng chẳng cần thố lộ hay phô trương
Vì tình yêu, con đường đến Thiên Đường
Chỉ mở ngõ cho đôi tim trú ngụ.

Vạn lời ru, ẩn ngàn lời tự thú
Sao so bì khi ánh mắt giao nhau
Cùng lim dim. im. đừng nói câu nào
Sẽ nghe rõ âm thanh trong nhịp thở...

Người theo gió... tôi cuối đời bỡ ngỡ...
Trái tim đau cào cấu nát âm thanh
Những mộng mơ lãng mạn cũng... thôi đành
Theo sóng biển miên man gào thét gọi...

Kiều Mộng Hà